

GRESSIDA COWELLOVÁ

KOUZELNÍCI
PŘI DOŠAŘNĚ

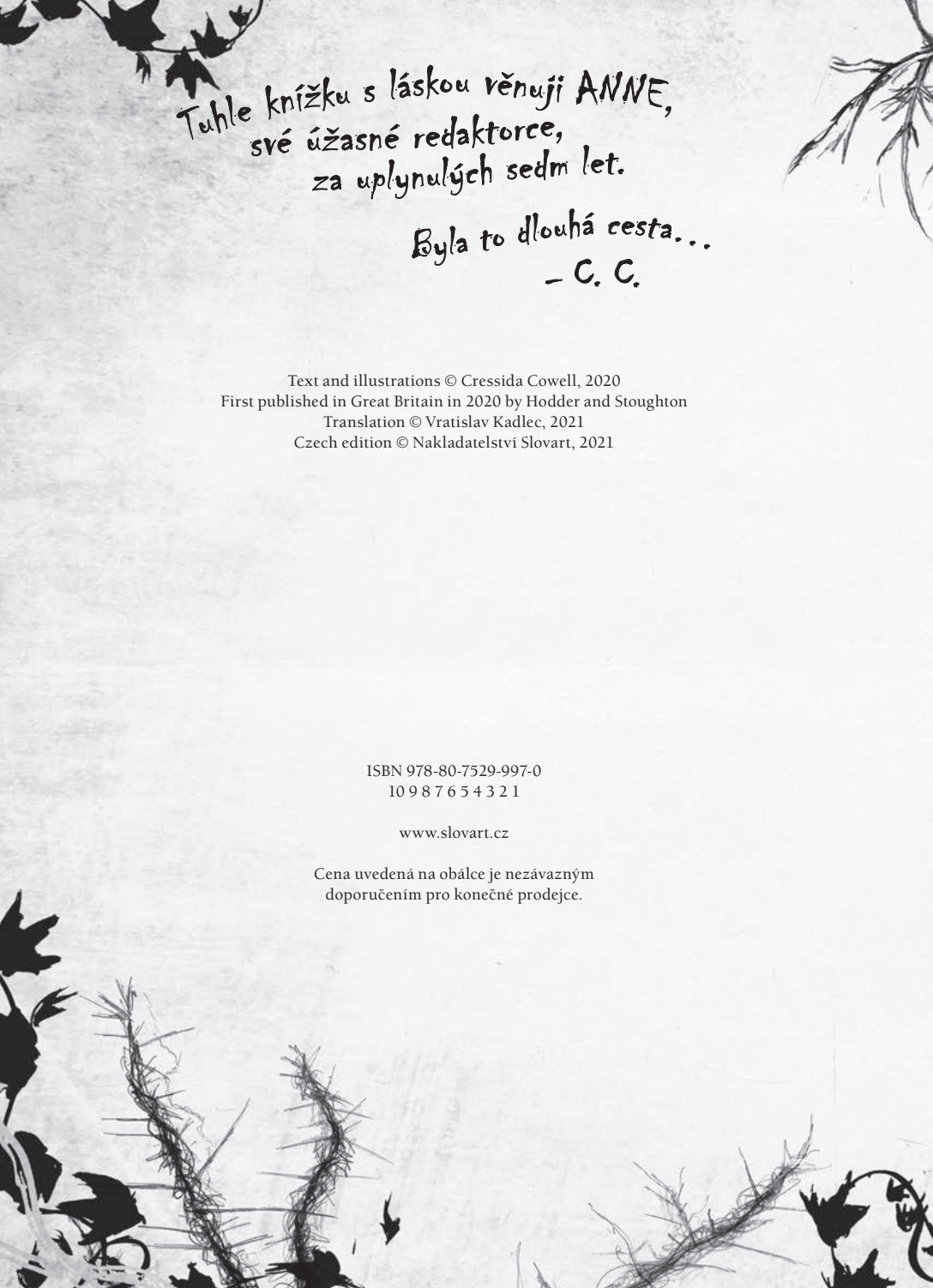

Ani do skonání věků

CRESSIDA COWELLOVÁ

KOUZELNÍCI
Z
PRADÁVNA

Ani do skonání věků

Tuhle knížku s láskou věnuji ANNE,
své úžasné redaktorce,
za uplynulých sedm let.

Byla to dlouhá cesta...
- C. C.

Text and illustrations © Cressida Cowell, 2020
First published in Great Britain in 2020 by Hodder and Stoughton
Translation © Vratislav Kadlec, 2021
Czech edition © Nakladatelství Sloart, 2021

ISBN 978-80-7529-997-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.sloart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce.

KOUZELNÍCI Z PRADÁVNA

Ani do skonání věků

napsala a ilustrovala

CRESSIDA COWELLOVÁ

V tomto příběhu jsou dva hrdinové.

Čára je dívka z kmene válečníků,
ale ovládá podivnou a mocnou magii,
která působí na železo.

Zar je chlapec z kmene kouzelníků,
ale na dlani má jeziznamení, kterého
se možná nelze zbavit...

námořní cesta k Poslednímu útočišti olbrámskému

námořní cesty

OBŘÍ STOPY

útesy věčnosti

Slacká baž

BAHŇAVÉ PLÁNĚ (KAL)

OLBŘÍMSKO
JEZINCŮ HORY

pevnost Zeměňina

Pozor na Zeměňinu!

KOUZELNÝ

Pukáv vrch

zamrzle Ztracenovo

Naklaví ostrov

důl štěstí

cesta k hlavnímu městu válečnické říše

holu přízraků

VÁLEČNICKÁ ŘÍŠE

Sladká hať

železné hradíště válečníků

SYCHORAXINO
KRÁLOVSTVÍ

ZLOLES

Nověštný
palouček

kouzelnická pevnost

Dravá řeka

ZAKLANOVO
KRÁLOVSTVÍ

Jezero

R
A
L
E
S

Jezinky
vítězily...

Prolog

Na hvozdech ležela kletba.

Prales postupně obsazovaly jezinky a jezinky provozovaly špatnou magii, tu nejhorší magii, magii, co trhá křídla skřivánkům, zabíjí pro zábavu a může klidně zničit celý svět i všechny jeho obyvatele.

Celé to ovšem začalo daleko dříve.

Kouzelníci a jezinky žili v pralesích od nepaměti a plánovali, že tam budou žít věčně, spolu s dalšími kouzelnými tvory.

Jenže pak přišli válečníci.

Válečníci připluli přes moře, neuměli sice čarovat, ale přinesli si s sebou novou zbraň zvanou ŽELEZO, a železo byla ta jediná věc, na kterou magie nepůsobila.

Kouzelníci, válečníci a jezinky spolu od těch dob bojovali na život a na smrt.

Dokud se jednoho dne nestala zvláštní věc...

Mladá válečnická královna SYCHORAXA se zamilovala do mladého

kouzelnického krále ZAKLANA. Válečníci a kouzelníci by se však do sebe V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ zamilovávat neměli, a právě tehdy začala kletba působit.

Sychoraxa vypila elixír na popření lásky, aby v sobě tento cit zahubila... skutečně Zaklana přestala milovat... a vzala si místo něj válečníka, jak se od ní očekávalo.

A Zaklan si zase vzal kouzelnici, jak se na kouzelníka slušelo a patřilo.

Nebezpečí by tedy mělo být odvráceno a kletba zažehnána.

Jenže...

Řadu let poté - a zároveň třináct let předtím, než se odehrál následující příběh - se Sychoraxe narodila dcera jménem ČÁRA.

A Čára měla děsivé tajemství. Působila na ni ozvěna polibku z pravé lásky, který dal kdysi kouzelník Zaklan její matce, a ona teď jako první člověk v dějinách dokázala ovládat magii, která působí na železo.

Před třinácti lety se narodil i Zaklanův syn ZAR.

A také on měl děsivé tajemství. Podařilo se mu ukrást magické schopnosti jedné jezince a zlá jezinci magie ho začala ovládat.

Kletba tedy na hvozd dopadla naplno.

Neobyčejná a nebezpečná magie, kterou Čára ovládala, nedopatřením pomohla osvobodit krále všech jezinek z kamene, ve kterém byl bezpečně uvězněný celá

staletí, a přestože ho Čára poté uvěznila znovu - tentokrát do hroudy železa -, jezikrál uzavřel spojení s druidy, sveřepými, nemilosrdnými kouzelníky, kteří vládli jižní části pralesů.

Jezikrál navíc zajal Zarova roztomilého skřítečka Ždibišťávka. A hrozilo, že Ždibišťávek zemře, pokud ho Čára se Zarem včas nevysvobodí.

Zbývala jen jediná naděje.

Zar s Čárou a také s Čářiným osobním strážcem Tulichem museli najít přísady do lektvaru, kterým se lze zbavit jezinek. Dokážou lektvar vyrobit a vyřídit s jeho pomocí jezinky jednou provždy?

Jen já teď vidím jezikrále tísnícího se v železné hroudě, jen já slyším myšlenky, které mu běží hlavou v nitru druidské pevnosti na Ztracencově jezeře. A pro naše hrdiny nemám moc dobré zprávy.

Slyš mě, chlapče, který jsi již téměř můj, volá v duchu jezikrál a jeho myšlenky jsou stísněné a podlé. Přiveď mi tu dívku, dívku, která ovládá magii působící na železo - protože až získám její schopnosti, budu konečně neporazitelný.

Jezikrál ví o lektvaru, kterým se údajně lze zbavit jezinek, ale nebojí se ho. A to není moc dobré znamení.

Ví o tom lektvaru, a přesto chce, aby za ním naši hrdinové na Ztracencovo jezero přišli.

Možná tedy onen lektvar přece jen není skutečným lektvarem a oni by se měli od jezikrále držet co nejdál,

protože kdyby jezikrál ovládl magii, která působí na železo, rozpoutal by v celém hvozdu děsivé dílo zmaru a zkázy.

Jenže na druhou stranu – ach, kéž by to tak nebylo, ale je to tak – vidím i Ždibišťávka.

Krčí se u hrozivé hroudy železa, v níž je jezikrál uvězněn, je nucen se jí dotýkat a strašlivě se trápí. Je vystrašený, žalostně se třese a šeptá si v té děsivé tmě:

„Zare... prosím, zachráni mě... Můj pane, potřebuju tě, nemám moc času, zachráni mě, prosím, Zare...“

Přátelé musí Ždibišťávkovi, chudáčkovi nevinnému, vyrazit na pomoc, protože nikdo jiný to neudělá.

Takže vážně nevím, co si mám vlastně přát a co by měli dělat.

Mohou Čára, Zar a Tulich Ždibišťávka zachránit? Mohou zachránit Zaru? Mohou zlomit kletbu, která se snesla na pralesy? A omlouvám se, že to vytahuju – ale co bude třeba kvůli zrušení kletby obětovat a jakou si něco takového vyžádá daň?

Protože svět bez jezinek bude jistě něco stát.

Nebo budou mít snad jezinky navrch až DO SKONÁNÍ VĚKŮ???

Konečně zjistíte, KDO VLASTNĚ JSEM...

Jsem jednou z postav tohoto příběhu...

Všechno vidím,

všechno vím.

Už jste uhádli, kdo jsem?

Brzy to zjistíte, protože příběh se chýlí ke konci.

Ale NEPODVÁDĚJTE a nepředbíhejte, jen mě následujte...

Ovšem ještě než začneme, musím vás varovat.

V tomhle příběhu
někdo zemře.

Vidím to a vím to. Nemůžu s tím však nic dělat.

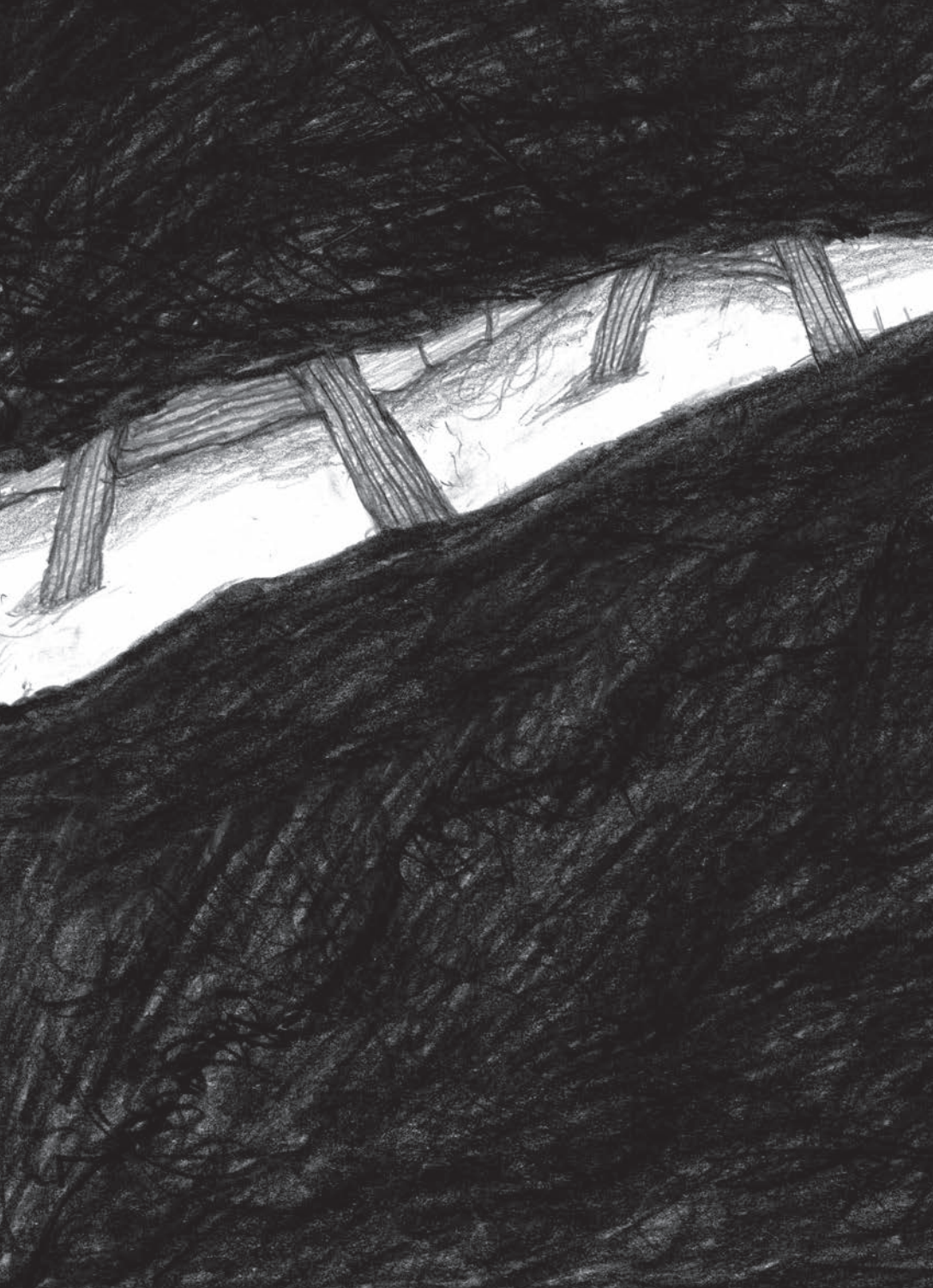
Už víte, že zdejší lesy jsou nebezpečné.

neznamý vypravěč

ČÁST
první
Dál Štěstí

1. Tohle asi Čáře nepomůže překonat strach ze stísněných prostor

hluboko na území říše železných válečníků byl důl.

Onen důl se nazýval důl Štěstí, ale mnoho štěstí v něm člověk nenalezl. Vlastně by v něm našel spíš pravý opak, tedy spoustu utrpení.

Bezmála míli pod povrchem země se hlubinami toho strašlivého dolu pohybovaly tři děti. Lezly chodbami tak těsnými, že se musely plazit po břiše jak červi.

Štoly vedly jen kousek nad hladinou podzemních vod, a právě jen děti byly tak malé, že se dokázaly těmi stísněnými prostory protáhnout. Právě děti tedy musely čelit hrůzám nejhlubší temnoty. Děti se musely chopit kladiv a dalšího náradí a rubat ze skály železnou rudu, která se později přetaví v železo. Děti musely nakládat vozíky, vláčet se s nimi po rukou a po kolenou a tahat je vzhůru, do vyšších pater dolu.

Byla tam tma, hluboká tma. Tma, která člověka svírá a dusí ho, jako by se ho chystala spolknout.

Trojici otrhaných, hladových dětí, které se právě teď plížily temnými tunely a snažily se nepropadat panice, tvořili Zar, třináctiletý druhorozený syn krále kouzelníků, Čára, třináctiletá dcera královny válečníků, a Tulich, Čářin třináctiletý pomocný osobní strážce.

Pojďme si tyhle tři nezvyklé hrdiny představit.

Jak už víme, Zar byl druhorozený syn krále kouzelníků a byl tím typem kluka, který leccos myslí dobře, ale nejdřív jedná a uvažuje o tom až později, což byl také částečně důvod, proč se celá trojice dostala do tohoto průšvihů. Kouzelníci se s magickými schopnostmi nerodí – získávají je teprve ve věku zhruba dvanácti let. Když se u Zara magické schopnosti neobjevily, rozhodl se nalíčit past na jezinku a získat je od ní. Jak si asi dokážete představit, nebyl to moc dobrý nápad a jeho výsledkem bylo, že Zar měl teď na dlani jeziznamení, které si ho začínalo podmaňovat.

Zar měl řadu společníků. Jak se tak plazil podzemím, pobzukávalo kolem něj ochable a sklíčeně šest skřítků a dva chlupatí střípci. Skomírající záře jejich

větvičkovitých, hmyzích tělíček poskytovala v temném podzemí alespoň nějaké světlo. Jenže byli v železném dole a kouzelní tvorové jsou na železo alergičtí. Pohybovali se tedy jen pomalu, křídla měli celá schlíplá a někteří z nich byli natolik omámení, že vůbec létat nemohli. Například Ariel, největší ze Zarových pomocných duchů, jen zmateně hopkal za nimi jako velká, svítící luční kobylka a své spanilé listovité perutě za sebou vláčel v prachu.

Zar měl také mluvícího krkavce Kaliburna. Kaliburn měl dohlížet na to, aby se Zar nedostal do průšvihů, a obavy z toho, že podobný úkol je v podstatě nesplnitelný, měly za následek, že neustále ztrácel peří.

